

## DAJ MI PITI!

### 3. nedjelja korizme, A

Zaručnici i bračni parovi na tečajevima za zaručnike rado pripovijedaju kako su upoznali svog izabranika, odnosno izabranicu: poznavali su oni više svojih vršnjaka u susjedstvu, u školi. Tako su djevojke s nekim mladićima i „hodali“, odnosno mladići s nekim drugim djevojkama ali su ipak osjećali da to nije bilo ono pravo: kao tijesne cipele. I onda, pripovijedaju s oduševljenjem, dogodilo se! Susreli su pravu osobu! I već u prvim trenucima i danima nekako su osjećali da je to prava osoba, posebna i jedinstvena. To se jednostavno srcem osjeti.

Nešto se slično dogodilo i ženi Samarijanki. Puno je puta dolazila na Jakovljevi zdenac. Tamo je puno ljudi susretala. Poznatih i nepoznatih. U svom selu i u svom životu upoznala je tolike ljude. Ali danas se na zdencu dogodilo nešto posebno i izvanredno. Kad joj je ovaj židovski rabi rekao: *„Daj mi piti“*, znala je da je on poseban. Znala je da će ovaj dan pamtili cijelog svog života. Ovaj rabbi i voda o kojoj je on govorio učinili su posvemašnji preokret u njezinu životu.

Od nje je zatražio vode, a zauzvrat joj je dao puno, puno više: vjeru, pokajanje i obraćenje, njezin je život ispunio smislom i sigurnošću da je Bog voli i prihvaća. I da se to baš njoj moglo dogoditi! Promotrimo tko je bila ta žena. Bila je, blago rečeno, žena slobodnijih nazora. Promijenila je nekoliko muževa. Bila je bez dlake na jeziku. Nije dala da je netko nadglasa i nadmudri. Uvijek je imala spremne odgovore. A sada taj židovski rabi zapodijeva s njom razgovor. Ne prezire je što je žena, što je Samarijanka, ne plaši se njezinog oštrog jezika. Štoviše, žena s nevjericom vidi kako taj rabi zna sve o njoj iako ga ranije nije sreala.

Njezina se samouvjerenost već pomalo ruši. Zato prelazi na čisto vjersku temu. To je poznati kamen razdora između Židova i Samarijanaca: gdje je pravo mjesto kulta - u Jeruzalemu ili na ovom brdu? Isus nadilazi tu dvojbu: dolaze dani kad neće biti važan ni jedan hram sazdan ljudskom rukom. Dolaze dani kad će se pravi klanjatelj klanjati Bogu u duhu i istini.

I gle što se događa: žena optrči selo i svima dojaviti da je susrela Mesiju. Postala je vjerovjesnica. Od moralno labilne žene, od nametljive, brbljave i zajedljive Samarijanke postaje oduševljena učenica i navjestiteljica Kristovog spasenja.

Što sve čini Kristova milost! Koliko li je tvrdokornih srdaca obratila, od koliko li je sirovog materijala isklesala i istesala svece i velikane! Zato je Isus prvi i zapodjenuo razgovor rekavši: *„Daj mi piti!“* Bio je žedan njezine vjere. Ona mu je dala vode, poklonila malo pozornosti, a on ju je obogatio i nadario vječnom milošću.

I meni danas, ove korizmene nedjelje Gospodin govori: *„Daj mi piti!“* I meni danas daruje svoju riječ, svoju dobrotu i svoje spasenje. Koliko ja imam danas hrabrosti, vjere i dobre volje da dopustim da me Kristova riječ ponese, da me izmijeni, da me očisti i izliječi od mojih lutanja, krivih stavova, mojih grijeha i moje tvrdoglavosti? Ponavljamo. Korizma je. Bog od mene, od nas može i hoće učiniti nove, neviđene stvari. Samo ako mu dopustimo. Pa da onda i svaki pojedini od nas postane radosni vjerovjesnik spasenja.

Zvonko Pažin